



ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๕-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๔-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันวันที่ ๑๑ เดือนมีนาคม พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๑ ต่อ ๓ มูลค่าข่าว ๔๑๒,๔๓๔.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>



สื่อบทหน้า 1 เดลินิวส์

ปรรชาภาสในห้องเรียนดนตรีในช่วงบ่ายวันหนึ่งที่โรงเรียนปัญญาวัฒน์ ซึ่งเป็นโรงเรียนการศึกษาพิเศษที่จัดสอนเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ภายใต้การบริหารงานของมูลนิธิช่วยคนปัญญาอ่อนแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เต็มไปด้วยสีสัน ความสนุกสนาน เพราะเด็ก ๆ คีนคีนกับ “เครื่องดนตรี” เกือบ 10 ชิ้น ที่ถูกออกแบบมาเพื่อพวกเขาโดยเฉพาะ ทำให้พวกเขาสามารถเล่นดนตรี บรรเลงเพลง ได้ถูกจังหวะ เล่นเข้าวงได้ไม่มีสะดุด ทำให้โลกของ “เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา” มีความหมายยิ่งขึ้น

เครื่องดนตรีดังกล่าวนี้ มีที่มาจากงานวิจัยระดับปริญญาเอกในหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่องการสร้างสรรค์ชุดอุปกรณ์ดนตรีแบบประสมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ของ อ.เทพิกา รอดสการ สาขาวิชาดุริยางคศาสตร์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) โดยทุนสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

มีเครื่องดนตรี ๘ ประเภท คือ...คีย์บอร์ด, ลี, ดี, เป่า, เขย่า, กดตามประเภทการบรรเลงของดนตรีไทย แต่เป็นการออกแบบเพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสามารถใช้เล่นได้ง่าย
อ.เทพิกา ระบุว่า...แรงบันดาลใจในการสร้างเครื่องดนตรี

สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจากการเข้าค่ายศิลปะ (Art For All) ได้จัดกิจกรรมกับเด็ก และได้เห็นถึงข้อจำกัดในการใช้เครื่องดนตรี

“เด็กที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของเรา คือเด็กที่มีอายุ 8-10 ขวบ (อายุปฏิทิน) แต่อายุสมองเท่ากับ 4 ขวบ และมีไอคิว 50-70 ซึ่งเครื่องดนตรีไม่ได้ถูกออกแบบมาสำหรับเด็กพวกนี้ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของดนตรี ความซับซ้อนของการบรรเลง หรือเทคนิคของ

‘เครื่องดนตรี’ เฉพาะ ‘เพื่อเด็กพิเศษ’ วิจัย ‘เพื่อพัฒนาการ’

การบรรเลง ยกตัวอย่างเช่น ระนาดมี 12 ลูก เด็กจำไม่ได้แน่ หรือจะบังคับให้ตีให้ถูกก็เป็นเรื่องที่ยากแล้ว หรือเป่าขลุ่ย 10 นิ้ว ก็ดูไม่ได้ หรือสีซอ ต้องเร่งนิ้ว หรือจะจับซอตั้งก็ยังไม่ไหว จึงอยากจะทำเครื่องดนตรีสำหรับพวกเขาขึ้นมา...”อ.เทพิกา กล่าว

และว่า...ทางอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รศ.ดร.บุษกร บินขันธ์ ภาควิชาดุริยางคศิลป์(ไทย) คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งสอนวิชาศิลปะบำบัด ก็มีความสนใจในเรื่องนี้ ก็เลยชวนกันคิด จึงเริ่มงานวิจัยเมื่อราว 2-3 ปีที่ผ่านมา...

ก่อนที่จะออกแบบทำเครื่องดนตรีอย่างจริงจัง อ.เทพิกา บอกว่า... ได้สัมภาษณ์ครูอาจารย์ สัมภาษณ์เด็ก สังเกตการณ์การทำกิจกรรมของเด็ก สังเกตการเรียนดนตรีของเด็ก และเอาเครื่องดนตรีไทยประเภทตีล สี ตี เป่า แบบปกติมาให้เด็กลองเล่นดู ว่าจะเป็นอย่างที่คาดไว้หรือไม่ ซึ่งก็พบข้อจำกัดตามที่คาดไว้ จึงแก้ไขจำกัดต่าง ๆ มาปรับเป็นเครื่องดนตรีของเด็กกลุ่มนี้ โดย **ผสมผสานแนวคิดระหว่างทักกะดีด สี ตี เป่า และของเล่น** โดยออกแบบเครื่องดนตรีให้เป็นของเล่น เพื่อให้เด็ก



สามารถจับต้องได้ เด็กจึงสนใจ "ไม่ใช่ถูกบังคับให้เล่น"

"จากที่สังเกตเด็กแล้ว เอาเครื่องดนตรีให้เด็กเล่นแล้ว และไปสำรวจรูปแบบของเล่นที่จะกระตุ้นพัฒนาการของเด็กในวัยนี้ เทียบเคียงกับเด็กวัย 4-5 ขวบ ซึ่งเด็กในวัยนี้เขาจะสนใจของเล่นประเภทลากเลื่อน ก็เลยเอาไอเดียมาผสมกัน ทำเป็นเครื่องดนตรีขึ้นมา และพัฒนามาเรื่อย ๆ โดยแบบล่าสุดที่ใช้คือแบบที่ 7 เป็นแบบใช้ไม้จริง แต่ก็ยังอยากจะทำปรับให้คุณภาพเสียงดีกว่านี้อีก"

ทั้งนี้ อ.เทพิกา บอกอีกว่า...เครื่องดนตรีดังกล่าวจะเป็นชุด มี

ล้อเลื่อนลากได้ มีครบ เลียนแบบเครื่องดนตรีไทยจริง อาทิ ระนาด, จะเข้, ซออู้, ขลุ่ย, ตั้วเข่า (เลียนแบบอังกะลุง) จะหลากหลาย ตอบสนองผู้เล่นที่มีความแตกต่าง เน้นสีสันสดใสดึงดูดความสนใจของเด็ก ซึ่ง **ช่วยพัฒนากล้ามเนื้อเล็ก ความสัมพันธ์ระหว่างแขนซ้าย-ขวา และสมอง** นอกจากนี้ยังได้แต่งเพลงขึ้นมา 4 เพลงเพื่อให้เด็กได้เล่น ทั้งบรรเลงเดี่ยว หรือเล่นประกอบวงทั้ง 18 คนได้ เป็นเพลงสั้น ๆ ไม้ได้ไม่เยอะ ใช้ไม้ขีด ๆ ยี่ ๆ เพื่อให้เด็กจำโน้ตเพลงได้

เครื่องดนตรีดังกล่าวนี้ สามารถพัฒนาเด็ก ๆ ได้ครบส่วน ไม่ว่าจะเป็น **พัฒนาการด้านร่างกาย พัฒนาการด้านสังคม** จากการเล่นดนตรีกับเพื่อน ๆ รวมถึง **พัฒนาการด้านจิตใจ และสติปัญญา** ซึ่งที่ผ่านมาประโยชน์ด้านดนตรีไทยที่นำมาใช้กับเด็กยังมีน้อยมาก โดยเฉพาะกับกลุ่มเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ยังมีให้เห็นน้อยมาก ทั้งที่เด็ก ๆ กลุ่มนี้ก็มีความต้องการเช่นกัน ซึ่ง "จากการท้าววิจัย ใช้เครื่องดนตรีที่ออกแบบเฉพาะกับเด็ก ๆ กลุ่มนี้ ได้เห็นพัฒนาการต่าง ๆ ของพวกเขา ก็ค่อนข้างพอใจ"...อ.เทพิกา ระบุ

และสอดคล้องกับการระบุของ อรณุช ชัยพัฒน รองผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักเรียน โรงเรียนปัญญาวุฒิมิตร ที่บอกว่า...เด็ก ๆ ชอบร้องรำทำเพลงเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว เมื่อเครื่องดนตรีได้ออกแบบเป็นรูปแบบของเล่น เด็ก ๆ เลย์ยิ่งสนใจ ทำให้เด็ก ๆ อยากรู้อยากเห็น เครื่องดนตรีที่ออกแบบมานี้จะเหมาะกับเด็กเล็ก ๆ มาก...

"เด็กอยากค้นหา อยากลองจับ อยากลองเล่น ช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ ทุก ๆ ครั้งก็จับขึ้นมา เด็กมีพัฒนาการไปในทางที่น่าพอใจ"